

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. T. T.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2005, č. j. 36 Az 117/2004 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 4. 2004, č. j. OAM-1102/VL-10-05-2004, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a dále bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl jako stížní důvod ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele porušil správní orgán při zjišťování skutkového stavu věci ust. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ust. § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť důvody, které v předchozích řízeních uvedl, jsou dostatečné pro udělení azylu na základě těchto zákonných ustanovení. Krajský soud se dle stěžovatele vůbec nezabýval skutečností, že jeho důvodem pro opuštění vlasti byl ten, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, dále skutečnost, že jeho otec sloužil v armádě, což ve svém důsledku vedlo k velmi tíživé sociální situaci jeho rodiny. Ve Vietnamu mu rovněž bylo odpíráno jedno ze základních lidských práv, a to právo na práci. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel uvádí jen obecné námitky. Proto obecně shrnul důvody, pro které je udělován humanitární azyl, a poukázal na skutečnost, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu z ekonomických důvodů. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v řízení před soudním ani správním orgánem neshledal. Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2002 a z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky, které jsou součástí správního spisu. Takto obsáhlé dokazování správní orgán učinil i za situace, kdy stěžovatel uvedl jako své důvody pro odchod z Vietnamu snahu o nalezení svého otce žijícího v USA a existenční problémy, když o azyl požádal jen z důvodu, že mu to poradili ostatní Vietnamci, aby si tím zlegalizoval pobyt. Z těchto údajů je zřejmé, že stěžovatel v zemi svého původu nebyl žádným způsobem pronásledován tak, aby splnil podmínky dané zákonem o azylu. Naopak je nutno přijmout závěr o tom, že stěžovatel zneužívá azylovou proceduru k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Není rovněž pravdou, že by se těmito tvrzeními stěžovatele krajský soud ve svém rozhodnutí nezabýval, což je zřejmé ze strany tří odůvodnění jeho rozhodnutí.

S ohledem na konstrukci dalších stížních bodů, které jsou pouze obecnými odkazy stěžovatele na některá ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru porušena, aniž by však upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu

v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení daných skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Stejný závěr je nutno přijmout i ohledně tvrzení stěžovatele týkajícího se jeho údajného nároku na udělení humanitárního azylu. Z dikce zákona o azylu je zřejmé, že na udělení azylu dle § 14 cit. zákona není právní nárok. Správnímu orgánu zákon dává možnost posuzovat na základě správního uvážení případ od případu. O udělení azylu na základě § 14 zákona o azylu nelze podat žádost, takže správní orgán sám posoudí, v případě, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené § 12 citovaného zákona, zda je možné udělit azyl z humanitárního důvodu, přičemž v případě stěžovatele podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Samotná skutečnost, že stěžovatel měl v zemi původu existenční potíže či že je sirotek hledající svého otce, na věci nemůže nic změnit. Stěžovatelův poukaz na okolnost, že ve Vietnamu nejsou dodržována základní lidská práva a svobody, je dalším obecným tvrzením bez toho, že by ho stěžovatel nějakým způsobem konkretizoval např. uvedením situací, při kterých byl právě on objektem takového porušení. Proto je i tato námitka stěžovatele nedůvodná. Jak již totiž bylo vyjádřeno v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, www.nssoud.cz, „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Nejvyšší správní soud výše uvedené uzavírá, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.

Za těchto okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu